

22.7.2005, La Coruñaassa

Kuukausi on näemmä kulunut edellisestä tarinasta. Matkamme on edennyt Espanjan lämpöön, La Coruñaan. Maileja kotisatamasta on kertynyt kaikkiaan 1920. Pohjanmeri ja Biskajanlahti kohtelivat meitä lempeästi, Kanaalistakin suoriuduimme hienosti, eivätkä vuorovedetkään isompaa kiusaa tuottaneet. Satamat toki valitsimme yhtä poikkeusta lukuun ottamatta siten, että niihin pääsi mihin vuorokauden aikaan tahansa ja vettä oli riittävästi kölin alla alaveden aikaankin. Sää on ollut enimmäkseen lämpimät ja aurinkoiset. Noin viikon verran oli epävakaisempaa ja vettä tuli monta kertaa päivässä, mutta kovin kylmää ei ollut silloinkaan.

Matkapäiväkirja kertoo kuluneesta kuukaudesta näin:

22.6. (Brunsbüttel) Löysimme nettiyhteyden (ilmaisen) eräästä kirjakaupasta ja edellinen matkakertomus saatiin siis maailmalle, sekä sähköpostit että pankkitilitalanne katsastettua. Veneessä istuskellessamme meille huhuili rannalta yllätykseksemme suomeksi. Riitta-niminen naishenkilö, joka on asunut Saksassa 30 vuotta, jututti meitä. Hänet tapasimmekin useampaan kertaan lähipäivinä, kävimme hänen kanssaan pyöräilemässä ja piipahdimme myös hänen kotonaan. Oli mukavaa kysellä kaikenlaista siitä, miten Saksassa ollaan ja elellään. Illalla kävimme rannalla ällistelemässä vuorovettä lammaslauvojen seassa (niitä on kuulemma erittäin paljon pitämässä huolta rantapenkereistä). Oli myös mielenkiintoista nähdä satama, jossa purjeveneet olivat täysin kuivilla mudassa lepäillen, ei tippaakaan vettä lähimaillakaan!

23.6. Hellettä, hellettä! Pyöräilimme pitkin kaupunkia ja kun tiedustelimme eräältä venetelakalta sulakkeita veneeseen, saimme niitä ilmaiseksi. Illalla piipahdimme turkulaisessa IIS400-veneessä. Turisimme tietysti niitä näitä matkasuunnitelmista, veneistä ja purjehduksesta. Erica tuntui peräti pieneltä sinne palattuamme!

24.6. Juhannusaatto! Herätys kello 4 ja saman tien sululle norkoilemaan merelle pääsyä! Auringonnousun näimme, mutta sen jälkeen alkoi pilveillä ja muutaman pisarankin tipautti. Alkumatkan painelimme koneella hurjaa vauhtia (jopa 11,5 solmua), muutaman tunnin kuluttua siten vain 5,2.... Tuuli voimistui iltapäivällä sen verran, että saimme genaakkerin vetämään. Aurinko paistoi – nautimme klo 18 Suomen aikaa valkoviinilasilliset Suomen juhannuksen kunniaksi. Illan juhannusmenu: Uunimakkaroita, vastapaistettua patonkia, salaattia, juustoja, oliiveja (niitä Suomesta tuotuja hyviä!) ja jälkiruoaksi hedelmäsalaattia. Illemmalla tuuli nousi sen verran, että vaihdoimme genaakkerin genoaaan, Ennusteiden mukaan tuulta piti olla max. 11 m/s, mutta totuus oli min. 11 m/s eli loppuyö ja seuraava päivä purjehdittiin aikamoisessa hiivarissa ja aallot olivat suurimmat, mitä Ericalla olemme tähän mennessä kokeneet. Onneksi tuuli oli tällä kertaa myötäinen tai sivumyötäinen. Tuuliperäsin hoiteli hommansa mainiosti. Meritauti mokoma taas tuli kiusaamaan miehistöä! Juhannuspäivän iltana rantauduimme Den Helderiin (Hollanti). Suojainen satama, paljon isoja purjeveneitä, siistit suihkutilat. Päivä oli kulunut niukahkon ravinnon varassa, joten pasta maistui! Nautimme ennen nukkumaanmenoa myös juhannukseksi varatun shampanjapullon.

26.6. Puolipilvistä, kylmä tuuli. Tankkasimme veneen – korttiautomaatista emme ymmärtäneet sanaakaan ja tarvitsimme henkilökunnan apua. Kippari laski polttoaineen kulutuksen ja päätyi tyytyväisyydekseen lukemaan 2,5 l/h. Päivä kului venettä siivoillessa ja pieniä kunnostustöitä tehdessä. Iltapäivällä teimme tutustumisretken kaupunkiin ja kävimme kaupassa. Uudella kierroksella ihailimme kanavan varrella olevia asuntolaivoja ja niiden somia pihvoja ja terasseja rannalla sekä juuri mielikuvien mukaisia hollaintilastoja suurine ikkunoineen seinä seinässä kiinni. Kaupungissa oli meneillään joku jazz-tapahtuma, sillä väkeä oli paljon liikkeellä ja jazz-

orkestereita soittamassa yhdessä jos toisessakin kuppilassa. Muutamassa istahdimmekin (hytisten terassilla kylmässä tuulella) ja nautimme luultavasti tähänastisen elämämme pienimmistä ravintolaoluista – olisikohan se ”pieni” ollut 2 dl! Veneelle palatessamme ihmettelimme myös vuonna 1681 tehdyn laivanmallin mukaan tehtyä laivaa kaikkine koristeineen ja ”silikonirintaisine” naisfiguureineen. Oli siinä kaikennäköistä kruusausta ja krumeluuria!

27.6. Aurinkoista, viileähkö tuuli. Alkumatka meni moottoroiden erittäin kevyessä myötäisessä vastavirtaan. Tuulen herättyä pääsimme herkuttelemaan mukavalla genaakkeripurjehduksella Ijmuidenin satamaan asti. Satama oli valtavan suuri (600 paikkaa) ja varsin tyhjä. Satamakonttori ja saniteettitilat olivat uudet ja hienot. Laitureille pääsi vain kulkukorteilla, jotka saimme satamamaksua maksaessamme. Vieressä oli valtavan suuri hiekkaranta, joka sekini ammotti tyhjiyttään – vain muutama auringonpalvoja tuulella hytisten siellä täällä. Rannan tuntumassa oli kylki kyljessä parissa rivissä suomalaisten siirtolapuutarhamökkien tapaisia rakennuksia. Mietimme, lienevätkö olleet omistus- vai vuokramökkejä. Muuten lähiympäristössä ei ollut muuta kuin jokunen ravintola, pienen pieni ruokakauppa, isot parkkialueet ja vähän matkan päässä valtava tehdaskompleksi joka pölytti tavattomasti savua ja välillä karmeaa rikinkatkoa. Kari kävi lenkillä ja pyykitkin saatiin pestyä.

28.6. Hieno purjehduspäivä! Muutaman kerran jouduimme hetken aikaa moottoroimaan tuulen alettua hervottomaksi, mutta enimmänsä aikaan nautimme genaakkeripurjehduksesta ja auringonpaisteesta. Stellendamin satama oli sulkujen takana ja sulutus odotuksineen vei aikaa puolisoitoista tuntia. Itse satama oli suuri mutta hiljainen kotisatama keskellä-ei-mitään, erittäin siisti kylläkin. Veneet laitureissa olivat varsin uusia ja kookkaita.

29.6. Oli tarkoitus lähteä aamulla varhain ja kello oli soimassa neljältä. Satoi ja oli aika hämää, joten päätimme nukkua vielä tunnin. Sade onneksi taukosi sinä aikana. Sulutusta jouduimme taas odottelemaan. Päivä kirkastui ja saimme aamupäivällä taas genaakkerin töihin tuulen herättyä. Yht’äkkiä huomasimme, että meitä lähestyi hurjaa vauhtia loitompana olevasta laivasta laskettu kumivene, jossa oli kolme miestä. Vene tuli aivan viereemme ja herrat sieltä huutelivat olevansa tullista ja pyysivät lupaa nousta Ericaan. No, sopihan se meille! Kaksi kipusi veneeseen, yksi jäi kumiveneellä pörräilemään ympärillämme ja odottelemaan. Kohteliaita olivat, kättelivät ja esittelivät itsensä, kyselivät mistä tulossa, minne menossa, milloin lähdetty, halusivat nähdä veneen asiakirjat ja meidän passimme. Toisen heistä kirjoittaessa pieneen muistivihkoon varmaankin kaiken mitä papereissamme luki, toinen tavaili kiinnostuneena lokikirjaamme ja sieltä paikkoja, joissa olimme käyneet. Hätärakettipistoolin tilapäisluvassa oli selittämistä. Lopulta he totesivat kaiken olevan kunnossa, kättelivät, kiittelivät kohteliaasti yhteistyöstä ja päräyttivät tiehensä yhtä nopeasti kuin olivat viereemme ilmestyneetkin. Zeebrüggen satamaa (Belgia) lähestyessämme ihmettelimme, mihin teollisuussatamaan mahdamme joutua, mutta itse asiassa satama oli ihan mukava, asutustakin ihan vieressä. Satamakonttori oli upouusi ja satamakapteeni muistutti herttaista tonttua; pieni, erittäin ystävällinen mies iloinen pilke silmäkulmassaan.

30.6. Saimme katsoa satamakonttorissa ilmaiseksi sähköpostit. Pyöräilimme kaupungilla. Venetarvikeliikkeistä emme saaneet ostetuksi muuta kuin Englannin kohteliaisuuslipun. Supermarket löytyi, mutta liha- ja leipäkauppaa emme löytäneet mistään. Sen sijaan kalakauppoja tässä lähiöpaahasessa oli enemmän kuin olimme koko matkalla tähän asti nähneet! Myöhäisen lounaan jälkeen menimme päiväunille. Sillä aikaa alkoi sataa ja ennen poispakkausta viimeistä tuuletusta ulkona nauttivat kelluntahaalarit kastuivat kokonaan.

1.7. Päikkärit kostautuivat: Nukkumatti vältteli Erica pitkästi. Lisäksi häiritsivät satamasta kuuluvat äänet. Tuli epätodellinen olo kuunnella pimeydessä ääniä, joiden alkuperää ei pystynyt

mitenkään kuvittelemaan, aivan ihmeellistä vonkunaa ja kolinaa, lisäksi tietysti huutoja kovaäänisiin ja erilaisia sireenien ääniä. Huonosti nukutun yön jälkeen kello herätti neljältä. Söimme aamupuurot ja kaikki oli valmista lähtöön, kun totesimme tuulimittarista, että tuulee liikaa täysin väärästä suunnasta. Siis takaisin nukkumaan! Pitkään nukuimmekin. Sitten puuhastelimme kaikenlaista pientä kunnostushommaa ja pesimme pyykit, Lounaaksi söimme eilen ostettua kalaa (Lotte), jonka Kari kaikkien taiteen sääntöjen mukaan paistoi – ja joka ei maistunut yhtään miltään! Saimme viimein pakattua tiiviisiin muovisäkkeihin kelluntahaalarit ja ylimääräiset peitot. Luotimme siihen, että kesä on meillä hyvän aikaa tästä eteenpäin eikä niitä ihan pian tarvita. Laskimme illalla hiukan kulujamme kuluneiden neljän viikon ajalta ja totesimme, että satamamaksuihin oli mennyt n. 400 € ja polttoaineeseen 310 €. Todennäköisesti – ja toivottavasti – nämä kulut jossain vaiheessa tulevat pienenevästi merkittävästi.

2.7. Herätys klo 5.30. Tihkusadetta tai todella sankkaa sumua – vaikea sanoa kumpaa, lämmintä kuitenkin. Matkaa Nieuwpoortiin oli vain 20 mailia, joten läksimme matkaan, vaikka tuuli oli täysin vastainen. Puolimatkaan jaksoimme luovia (11 mailia lähtöpisteestä, 4 tuntia ja 24 mailia purjehdittuna), mutta koska virta teki tepposiaan, pistimme lopulta koneen käyntiin. Tihku loppui vasta vähän ennen perille tuloa. Satamaan ajettiin noin mailin mittaista kapeaa ”ränniä” pitkin. Ilmeisesti oli alkamassa purjehduskilpailut, sillä ränniä pitkin hinattiin kumiveneillä merelle päin kymmeniä ja taas kymmeniä optimistijollia ja muita pienpurjeveneriä. Kerrankin vieraan oli helppoa tulla satamaan: Heti ensimmäisenä oli laituri, jossa luki VISITORS ja siihen kiinnittyämme meille kerrottiin paikka, johon voimme mennä. Valjastimme polkupyörät ja läksimme etsimään nettikahvilaa. Ensimmäinen paikka kaupungin mantereenpuoleisessa osassa oli opaskirjaseuran tietojen vastaisesti kiinni. Siispä poljimme merenpuoleiseen kaupunginosaan. Kyselimme pääsyä nettiin alakoululuokan lailla hällisevän ja tuuppivan eläkeläisryhmän seassa hotellin Receptionista. Olisi pitänyt olla passi mukana! Se siis siitä! Ranta oli täynnä hotelleja ja rantakuppiloita hiekkarannan vieressä. Pitkällä rantalaiturilla oli kummallisia veteen laskettavia kalanpyydyksiä (kuin nurinpäin olevia sateenvarjoja) ja niitä saivat turistit käyttää pientä maksua vastaan. Näkyi joku jonkin pikku ravun saaneenkin.

3.7. Pilvinen, mutta lämmin aamu. Kari oli kuumeessa. Pyöräilimme kaupungille (passien kera!) ja kävimme tutkailemassa sähköpostit ja pankkitililanteen. Katujen varsilla oli ihania liha-, kala-, vihannes- ja leipäkauppoja, joiden ikkunoita katsellessa oli vesi kielellä. Iltapäivä kului Karin torkkuessa ja minun lukiessa. Illalla veneen viereen tuli mies, joka on naimisissa suomalaisen naisen kanssa. Juttelimme pitkään, hän oli kovasti kiinnostunut matkastamme ja lahjoitti meille venekerhon viirin

4.7. Koko yön satoi ja ukkonenkin mellasti tuntikausia. Sade jatkui edelleen kun läksimme matkaan klo 6.30. Oli lähes työntä ja myötävirtaan matka sujui moottorilla joutuisasti, kunnes yht’äkkiä nousi (vasta)tuuli 13 m/s. Onneksi aallokko ei ehtinyt kasvaa kovin suureksi ja matka Dunkerqueen (Ranska) oli varsin lyhyt. Satama oli melko täynnä. Pääsimme kuitenkin kylki kiinni laituriin, mutta tuota pikaa viereemme oli jo kiinnittynyt kaksi muuta venettä. Päivän mittaan sade lakkasi, mutta tuuli jatkui kovana ja vene keikkui jonkin verran.

5.7. Kari oli kovasti kipeä ja saimme satamakonttorista lääkäriaseman osoitteen. Vastaanoton löytäminen oli todella työlästä, sillä kadut ovat täällä sikin sokin ja saattavat vaihtaa nimeään kesken kaiken! Lääkäri osasi todella huonosti englantia, mutta jotenkin saimme asiat selvitettyksi ja Karille määrättiin antibioottikuuri. Ostimme samalla kuumemittarin, joka veneelle palattuamme osoittautui rikkinäiseksi. Sen vaihtaminen aiheutti ylimääräisen tunnin kävelyn apteekkiin ja takaisin.

6.7. Antibiootit alkoivat vaikuttaa ja Karin olo oli jo paljon parempi. Läksimme etsimään internet-yhteyttä, mutta ensimmäisessä paikassa sitä ei enää ollutkaan, toisessa oli jokin vika ja kolmannessa pääsisimme käyttämään sitä tunnin kuluttua. Siispä ei postinlukua ja säätietojen tarkastusta. Sataa ripsutteli vähän väliä, kuluttelimme aikaa lueskelemalla.

7.7. Suunnittelimme lähtevämme aamupäivällä, sillä tuuliennusteet lupasivat pohjoistuulta ja tuulen kevenemistä. Kumpikaan seikka ei pitänyt paikkaansa, päinvastoin! Pyysimme ja saimme pilttuupaikan, jossa aallokko ei ollut niin häiritsevää. Kävimme muutaman tunnin kävelyllä kaupungilla. Aurinko paistoi ja sää tuntui vaihteeksi vallan kesäiseltä – mutta veneelle palattuamme satoi taas!

8.7. Kello oli soimassa neljältä, oli tarkoitus lähteä matkaan, mutta tuuli oli edelleen luoteessa ja aika ajoin yli 10 m/s. Huomenna uusi yritys! Käpsyttelimme joen toisella puolella, jossa hiekkarannat olivat. Paljon muuta kuin hiekkarantaa ja taloja siellä ei ollutkaan. Ostimme kalaa pikku kaupasta ja kovasti meiltä kyseltiin suomalaisia kolikoita. Harmitti, sillä meillä oli runsaasti suomalaisia kolikoita, mutta maksoimme niillä Lohmessa.

9.7. Lähtö aamulla ani varhain. Pääsimme mukavasti purjeilla Calaisin kulmille ja siitä koneen avustamana helposti reittijakojärjestelmän väylien yli, vain muutamaa laivaa jouduimme väistämään. Saimme kätevästi paikan Doverista (Englanti) Granville Marinasta. Kävimme kaupungilla ja ruokakaupassa. Kari osti varmasti elämänsä kalleimman oluen: yksi ainoa purkki tummaa olutta yli 4 £ (siis ruokakaupasta!!!). Ajattelimme käydä Doverin linnassa ja kävelimme jo sen luo, mutta 9 punnan pääsymaksu / nenä sai meidän palaamaan takaisin. Kiipeilimme sen sijaan sataman lähellä oleville kalkkikivikukkoloille, vaeltelimme vanhan linnoituksen ympärillä ja ihailimme kaunista luontoa ja merimaisemaa kolme tuntia kaikkiaan. Todella mukavaa!

10.7. Lähtö klo 4.00. Osan matkaa pääsimme purjein, ensin veisaten, sitten genaakkerilla, mutta moottoroimaankin jouduimme. Lopussa tuuli kaiken kukkuraksi kääntyi vastaiseksi. No, aurinko paistoi kuitenkin. Brightonin satama on iso kuin mikä ja laiturit monien koodilukkojen takana. Rannalla oli paljon ravintoloita, supermarket oli valitettavasti suljettu. Satamassa oli myös yksi englantilainen Vindö 32, jonka omistaja kävi meitä jututtamassa.

11.7. Alkumatka Cowesiin (Isle of Wight) meni mukavasti purjeilla, mutta taas tuuli väsähti kesken ja loppumatka moottoroitiin. Satamassa oli runsaasti tilaa ja heti sen vierestä alkoivat hurmaavat kadut pikku myymälöineen. Maisemat rantabulevardilta myös aivan upeat. Helle! Illalla satamaan tuli 12 charterpurjevenettä, 6 -7 miestä kussakin. Yksi henkilökunnasta hihkaisi tämän joukkion lähtiessä ilmeisesti syömään, että saattaa olla vähän melua, kun he palaavat. Ajattelimme, että ei se mitään, pientä puheensorinaa ja askelten töminää laiturilla, mutta eikö mitä! Hirveää huutoa, naurunremakkaa, musiikkia ja muuta mekkalaa jatkui aamuyöhän saakka. Harmitti.

12.7. Aamulla menimme valittamaan Marinan johtajalle yöllisestä melusta. Hän pahoitteli kovasti tapahtunutta, lupasi haukkua yöllä työvuorossa olleen henkilön (jota emme nähneet koko yönä missään ja jonka olisi kuulunut puuttua asiaan) ja lupasi meille seuraavan yön ilmaiseksi. Koska möykkäveneet olivat lähteneet ja varmistettuamme, etteivät ne tulevana yönä palaisi, päätimme jäädä viettämään mukavaa loppopäivää. Kirjastossa (ilmainen) internet oli rikki, mutta löysimme jäätelöbaarin, jossa voimme katsoa postimme (maksoi 3 £ / puoli tuntia!). Rentoa läpsyttelyä helteisessä kaupungissa, rantabulevardilla ja puistoissa.

13.7. Aamulla klo 8 läksimme matkaan. Päämäärää ei ollut vielä päätetty, se katsottaisiin, kunhan nähtäisiin, mitä tuulen haltijat meille tällä kertaa suovat. Solentin salmesta päästyämme nostimme

purjeet ylös ja 2,5 tuntia mentiin hienosti, sitten tuuli kääntyi vastaiseksi ja lopahti kokonaan ja lähes saman tien nousi sankka sumu. Sumua riitti aamuyöhön asti, jolloin se katosi kuin taikaiskusta yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin. Ilman tutkaa olisi hirvittänyt, koska näkyvyys oli aivan olematon ja laivoja oli jonkin verran liikkeellä. Saavuimme Falmouthiin klo 11. Heti ensi töiksemme tankkasimme ja Kari vaihtoi moottoriin öljyt. Satama oli hienoinen pettymys, samoin kaupunki.. Meiltä puuttui Espanjan kohteliaisuuslippu ja pitäisi saada hankittua makrillinpyyntivehkeet, jotta pääsisi kokeilemaan Pekan lahjoittamaa upeaa kalastuskojetta, mutta emme löytäneet yhtään kunnon venetarvikekauppaa. Koska säätiedot Biskajalla näyttivät hyviltä (nyt pääsimme kirjastossa nettiin), päätimme lähteä Biskajalle heti aamulla. Supermarketin vihannes- ja leipähyllyt ammottivat tyhjiyttään, joten ruokaostokset pitäisi hoitaa aamulla ennen lähtöä.

15.7. Olimme kaupassa heti klo 8 – ja vihanneshyllyt edelleen tyhjt! Onneksi kuorma tuli juuri ja ystävällinen myyjä penkoi meille laatikoista tarvitsemamme vihannekset. Sitten matkaan klo 10.

1. vuorokausi: Aurinkoista, lämmintä. Viritimme tuuliperäsimen ja genaakkerin heti Falmouthin edustalla, mutta vähän ajan päästä tuuli lopahti ja purimme viritykset ja siirryimme taas rautagenoan. Klo 13 nostimme taas purjeet ja neljään asti aamulla matkasimme niillä sivumyötäisessä – nopeus 2 – 7,2 solmua. Laivaliikennettä oli varsin paljon, onneksi emme joutuneet juurikaan väistelemään. Vuorokaudessa etenimme 127 mailia.
2. vuorokausi: Aurinkoista, lämmintä, meriveri 19 – 20 astetta. Tuuli pysytteli mitättömissä lukemissa ja takana, joten kone joutui tekemään työtä vuorotta. Kari laittoi ison uistimen roikkumaan perään ja kerran joku jo nappasikin, mutta irtosi sitten saman tien.. Iltapäivän jälkeen laivaliikenne loppui lähes tykkänään ja yön vahtivuorolla ei ollut juurikaan vahdittavaa moottorilla ajettaessa ja autopilotin hoitaessa ohjauksen. Klo 7.30 tuuli osoitti pieniä elpymisen merkkejä ja muutti suuntaa sivummaksi, joten saimme vihdoin taas purjeet ylös – noin 1,5 tunnin ajaksi. Vettä oli alla n. 4600 m ja se oli aivan uskomattoman kauniin sinistä. Vuorokaudessa etenimme 137 mailia.
3. vuorokausi: Hiukan pilvistä, mutta tavattoman lämmintä edelleen. Iltapäivällä pääsimme purjeilla muutaman tunnin. Viehettä vaihtaessamme huomasimme, että joku otus oli tehnyt syvät hampaanjäljet siihen. Liekö ollut ”Biskajan hauki” vai mikä lie? Niin valtaisan olivat skraadit upouudessa Jannelta saadussa kalastusvieheessä. Klo 19, juuri saatuamme pizzat nautituksi ja ruokailun jäljet raivattua, alkoi tuulla ihan kunnolla. Purjeet ylös ja sitten mentiin! Ensin sivu-, myöhemmin sivuvastaisessa tuulessa painelimme hurjaa vauhtia yön yli aamupäivään asti. Iso oli reivissä, samoin genoa, ja myöhemmin vaihdoimme genoan kutteriin.
4. vuorokausi: Noin 40 mailia ennen La Coruñaa tuuli alkoi kääntyä vastaiseksi. Päätimme antaa periksi ja laskimme kurssia. Päädyimme suojaisaan lahteen, Ria de Cedeiraan (Espanja) ankkuriin. Purjehdus kesti 3 vuorokautta ja 4 tuntia.

18.7. Ankkurissa oli muutama muu vene (Hollanti, Ranska ja Saksa edustettuina). Ankkuripeli ei toiminut, joten jouduimme käyttämään peräänkkuriamme. Joimme shampanjat Biskajan ylityksen ja Espanjan kunniaksi. Jolla laitettiin käyttökuntoon. Sitten ruokailtiin, huilattiin ja nautittiin elämästä!

19.7. Varjossa heti aamulla 24 astetta, vesi 19,5, pilviharso taivaalla. Huolto- ja siivoushommia – ankkuripelikin kunnossa taas! Jollailimme rantaan. Ensiksi piti löytää bensa jollalle, ja huoltoasemaa tiedustellessamme eräs nuori mies lupasi käyttää meidät siellä autolla ja toi vielä takaisinkin. Tosi ystävällistä, sillä bensa-asema oli aika kaukana! Kävimme myös täydentämässä ruokavarastojamme. Myöhemmin iltapäivällä palasimme kaupungille etsimään Espanjan

kohteliaisuuslippua ja kaipaamiamme makrillinpyyntivälineitä. Vihdoin eräästä paperi-kangas-sekatavarakaupasta löytyi paperinen Espanjan lippu, jonka ystävällinen myyjäsetä leikkasi irti kokonaisuudesta lippusarjasta ja antoi sen meille ilmaiseksi! Aikamme kaupungin ainoata pääkatua ja lähes autioita sivukatuja tallatessamme löysimme jonkinlaisen kalastustarvikekaupan, josta kaipaamamme lippu löytyi. Saimme myös hankittua makrillinpyydystysvehkeet. Panimme merkille, että englanninkielen taito käymissämme kauppoissa oli käytännöllisesti katsoen olematon! Kaupungista veneelle palatessamme laskuvesi oli alimmillaan ja lahdenpoukamassa oleva iso uimaranta näytti aika omituiselta ja lahteen laskeva joki oli pieni noronen vain.

20.7. Yöllä tuuli aika kovasti ja hiukan huoletti, mahtaako ankkuri pitää – varsinkin, kun illalla naapuriveneellä oli hankaluuksia ankkurinsa pidon kanssa. Pitihän se. Aamupuuhien jälkeen jollailimme läheiseen pieneen hiekkapoukamaan korkeiden kallioiden välissä. Menessämme sinne oli laskuvesi, mutta veden noustessa ranta pienei ja nousuvesi peitti lähes koko rannan alleen. Ehdimme kuitenkin paistatella päivää, käydä uimassa, juoda oluet ja nauttia elämän ihanuudesta. Iltapäivällä kävimme vielä jollalla kaupungilla sitä jokea pitkin, joka illalla oli ollut ihan kuiva. Sitten jolla pakattiinkin pois, sillä aamulla jatkaisimme matkaa La Coruñaan.

21.7. Aurinkoista, lämmintä. Ankkuria nostaessa yllätys: sen mukana nousi paksu kettinki! Vaati taiturointia saada ankkuri irrotetuksi siitä. Tämä kettinki oli ilmeisesti myös syy ankkurin öiseen kummalliseen ”murinaan”. Alkumatkan painelimme hyvässä tullessa mukavaa vahtia, sitten veisasimme ja viimeinen tunti tultiin koneella. Kari viritti eilen ostetun makrillinpyyntivehkeen perään ja eipä aikaakaan, kun kaikissa kolmessa kourussa oli hyvänkokoinen makrilli! Kun laskimme pyydyksen uudelleen mereen, siihen tarttui lähes välittömästi taas yksi makrilli, mutta koska kalaa yhdelle aterialle oli jo riittävästi, lopetimme kalastuksen siltä erää. Coruñan aallonmurtajan sisäpuolelle tultuamme meitä vastaan tuli kumivene ja pääsimme ymmärrykseen siitä, että laituripaikka olisi tarjolla. Meillehän kelpasi! Kiinnittymisessä oli omat tempunsa, sillä perä kiinnitettiin ”ranskalaiseen” tyyliin onkimalla laiturilta naru, jota seuraamalla veneen peräpään kohdilta löytyy paino. Meitä vastaanottanut nuori mies osasi vain muutaman sanan englantia, mutta siitä huolimatta saimme tarvittavat paperit täytetyiksi. Täällä kyseltiin jopa passin numerot, vakuutusyhtiön nimi ja kapteenin pätevyystodistuksen numero! Kaasupullon täyttö ei täällä kaikesta päätellen onnistu. Kävimme kävelyllä kaupungissa ja poikkesimme internet-kahvilassa. Kiertelimme vanhassa kaupungissa, jossa oli meneillään jonkinlaiset keskiaikaiset markkinat. Ympäristön suhteen oli nähty paljon vaivaa, sillä roskapöntöt, muoviset kahvilatuolit ja jopa liikennemerkki oli peitetty säkkikankaalla ja myyjät olivat ajanmukaisissa asusteissa. Illalla söimme paistettua makrillia – herkullista! – ja kävimme vielä iltakävelyllä rantabulevardilla.

22.7. Helle jatkuu. Aamupäivällä Kari tarkasti maston kunnon ja kävi lenkillä, ja minä kirjoittelin puhtaaksi nämä matkapäiväkirjan tapahtumat. Kohta lähdemme toimittamaan tätä tarinaa eteenpäin.

Mukavaa kesän jatkoa!

Arja ja Kari